

Valeriu Marius Ciungan

Poveste de toamnă

Poezii

Bioflux

Cluj-Napoca, 2009

Poveste de Toamnă. Poezii. Ediția a II-a (2009).

Autor:

Valeriu Marius Ciungan

Desenul copertei:

Andrei Ciungan

Referenți/recenzori/critici:

**Prof. univ. dr. Gheorghe Manolache
și Asist. drd. Iulia Bobăilă**

Director editură:

Dr. Ioan Valentin Petrescu-Mag

Consilier editorial:

Lector dr. Ruxandra Mălina Petrescu-Mag

Editura:

Bioflux, Cluj-Napoca, 2009

International Standard Book Number:

ISBN 978-606-92029-2-0

Carte sponsorizată de:

Agentiile Imobiliare Helios

CUPRINS

Cuvânt înainte (comentariu literar – Prof. univ. dr. Gheorghe Manolache și Asist. Drd. Iulia Bobăilă)	5
Poezii	17
Pasărea	19
Răsărit împreună	20
Imaculat	21
Spune	23
Murături de toamnă	24
În podul palmei	25
Toamnă blândă	27
Partea frumoasă a vieții	28
Început trist	29
Ursita	30
Înger, îngerelul meu	32
Menestrelul	34
Două pietre	35
În încăperi sordide	37
Alb dureros	38
În crâșma rece	39
Trei pupici	40

CUVÂNT ÎNAINTE

O altă viziune despre ciorbă, murături și dragoste

Volumul de poezii “*Poveste de toamnă*”, propus de **Valeriu Marius Ciungan**, este un debut ce se vrea un fel de contrareplică și o completare la un anumit tip de poezie a concretului -sentimental-ironică, parodic-muzicală, tandră și ludică, mustind de umor-, abandonată în anii '80 în favoarea altor perspective în care, *autenticitatea scriiturii* se poate recunoaște și în capacitatea tranzitivă a scriitorului de a *în-* și *transscrie* în limbaj „reacțiile” subiectului angajat în experiențe poetice revoluționare: de la cele onirice, behavioriste, textualiste, fracturiste, la cele *neo-* și/sau *post-*postmoderniste *samd*.

Să nu uităm însă că în deceniul al șaptelea, cu o poezie a efluviilor subtile, suculentă și fragedă, sinestezică -o contrareplică, parodic-ironică- debutase și Emil Brumaru (*Versuri*, 1970), îngerul pornograf de la Iași. Cu care,

deafel, Valeriu M. Ciungan păstrează asemănări izbitoare tocmai prin această cultivare a grațiosului concret, a suavului dematerializat al unei poezii a „simțurilor la borcan”, predispusă mai curând la sugestii olfactive și tactile: *„mâncasei ceapă-n dimineața-aceea/ fatidic explorai o lume-impersonală/ pe buze-ți răsăreau solfegii/ de pasiune-xuberantă, vegetală/ subiectiv gustai din solzii albi de ceapă/ și te lăsai sedusă-n dimineața-aceea [...]/ arome dulci lăsai în urmă cu noblețe/ mușcând sublim din ceapa albă, crudă/ păreai o toamnă blândă, somnolentă/ șovăitor plutind pe lucii largi de apă/ și pasiuni ascunse-ți încolțeau în suflet/ sublim gustând din solzii albi de ceapă/ mâncasei ceapă-n dimineața-aceea/[...].(Toamnă blândă)* decât la „poetizare” a realității.

Dincolo de atari echivalențe -involuntare desigur- cu „poezia toamnei” și a „bucătăriei sacre”, oniric-brumariene, „menestrelul” Valeriu M. Ciungan construiește, parodic, scenariul erotic al unui banal cotidian, marcând intrarea în rutină a perechii mitic-urbane: *aveam o altă viziune despre ciorbă/ când diadema-ți de mărar se revărsa ușor în blide/ diluviul de nuanțe cald-iridacee/ îmi copleșea privirea-n*

încăperi sordide [...] cuviincios ne închinam în aburi mistici, ipohondri,/ intram cu imprudență-n eparhii tactil-toride/ gustam egal, puțin câte puțin din fiecare/ dintre noi, întinși pe pături gri în încăperile sordide. (În încăperi sordide)

Este o partitură oximoronică, ce nu exclude seriozitatea plină de haz -*la focuri mici ițite-n bitumul abandonat/ se adunau și îngeri uzi, de rangul doi, la rampă (Menestrelul)-*, observabilă mai ales dinspre „partea frumoasă a vieții”, pe care -spre a ajunge la existență- poetul se consideră dator să o descompună într-o avalanșă de reacții personale: *„să discutăm mai bine despre micile banalități ale vieții:/ despre delicioasele salate de vară ale bunicii,/ despre cura de bere Golden Brau și efectele ei sentimentale/ pe care le resimt și în ziua de astăzi,/ despre amenzile nejustificate care se încasează în troleibuzul 41/ și imensa tristețe pe care am transportat-o în trenul de întoarcere/ despre aerul desuet al lentilelor rotunde/ și despre atâtea și atâtea încă”... (Partea frumoasă a vieții)*

Convins că orice discurs mimetic falsifică ireversibil subiectul (*Înger, îngerul meu; Ursita*), degradându-l,

Valeriu M. Ciungan micșorează, pe cont propriu, distanța dintre „reacție” și „expresie”, îndepărtându-se cu această ocazie și de modelele tentante pentru orice debutant: Mircea Cărtărescu, Alexandru Mușina, Cristian Popescu, Dumitru Crudu și fracturiștii *samd*, preferând, așa după cum se poate observa, o altă partitură: cea a reacțiilor neconceptualizate, transmise *in-direct*, prin amănuntele unei poezii parodic-domestice, de-o concretețe radială: „romantică erai trecând printre borcanele de castraveți/ în rochie sumară-aroma mea de-nibahar/ un val de-oțet mă amețea interminabil/ privind cum treci sculptată-n chihlimbar/ cu foi de dafin te-nveleam pe coapse/ dulce-acrișor zâmbeai cu un ușor suspin/ gustam din sfârcuri de piper pe îndelete/ și gura ta-mi părea-un pahar de vin/ și îngeri mici mustind de condimente/ îți răsăreau pe pielea albă, devotată,/ adulmecând febril pe sâni o nouă toamnă,/ pesemne mai frumoasă, mai bogată/ cu gestul tău firav, dar ferm/ (ți se citea în ochii negri, umezi, mari)/ m-ai fi oprit sau nu, nici tu nu știi,/ să-ncepem și-un borcan de gogoșari” (*Murături de toamnă*) .

Așadar, o altă viziune despre ciorbe, murături și poezie. Chiar dacă o anumită ironie produsă și consumată în interiorul imaginii/clișeului poetic pledează pentru ideea că în cotidian nu se ascunde nici un fel de sacralitate -*zeii s-au săturat/ de pietre/ așezate peste pietre/ cu răbdare./oseminte din istorii/ în mișcare.***(Două pietre)**-, Valeriu M. Ciungan nu ezită să recurgă, voluntar-ironic, cu humor, tocmai la ceea ce părea a fi tentat să renunțe - tehnica reificării, a invaziei «cuvintelor de staniol»-: „*de ce-aș fi fost primul pupic ?/ când începutul după zero pare mic/ cum metaforic unul este fără doi ?/ când unul lângă altul suntem amândoi/ al treilea după doi de-aș fi/ tot cifra doi conjugă verbul a iubi/ gramatical vorbind am o problemă/ sunt cifra doi, sunt verb, sau teoremă ?*” **(Trei pupici)**

În rezumat, minibiblioteca de poezie propusă de „menestrelul” Valeriu Marius Ciungan, pledează pentru primatul parodic-ironic al unei *povești de toamnă*, o *toamnă rece, subterană*, în care *esteți ai suburbiei rătăcesc semantic* **(Menestrelul)** într-o lume preocupată de febra ciorbei, a murăturilor și a neliniștii filosofice cu privire la

adresa crahului, pe care, de la ghișeu, poetul nu ezită să le
textueze, *(dis)creditându-le*.

Sibiu, 10 ianuarie, 2009

Prof. univ. dr. Gheorghe Manolache
Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu
-membru titular al Uniunii Scriitorilor din România-

Toamna cu suflet de copil

„*Poveste de toamnă*” scrisă de Valeriu Marius Ciungan își definește din start rolul său de „poveste” prin solicitarea atenției interlocutorului, fie că este vorba de persoana care a inspirat ipostazele poveștii sau de cititorul virtual. Acel „privește” de la începutul poeziei *Pasărea îndeamnă* la o concentrare asupra zborului înalt al păsării, văzut ca o confirmare a limpezimii ei spirituale, în contrast cu zgura păcatelor omenești. Poezia atrage atenția asupra precarietății umanului nesprijinit de forțe protectoare de o vibrație mai înaltă. Orice clipă privilegiată are nevoie de binecuvântare iar „secunda de dragoste” văzută ca moment de început al lumii, de posibilitate de a-l inventa pe cel iubit, are o lumină orbitoare care s-ar putea dovedi dureroasă, insuportabilă, pentru orice altă ființă: „*Privește pasărea și roagă-te ei ca lui Dumnezeu/ să binecuvânteze*”

cu aripa curată, lumina ce crește-ncet în pieptul meu/ un răsărit violet, un început de lume, este secunda de dragoste în care te-am inventat.” Motivul păsării revine în poezia *Imaculat*, fără aluzie la sacralitate de această dată, ci doar ca reflectare a sentimentelor omului „curat și tânăr în priviri”, care-și descoperă, uimit, ipostaze ale sufletului pe care nici nu le bănuia. Regăsim un ecou al acestei nedumeriri îmbucurătoare și în *Ursita*, subliniind cu delicatețe, prin copilărescul și eternul “de ce?”, diferența de ‘substanță vitală’ dintre cei doi protagoniști ai poveștii: “*de unde ai apărut tu/firavă căprioară/în lumea mea de piatră colosală//de ce nu ai ales tu/izvorul curat, râul,/în loc să-ți faci rană adâncă/frâul*”. Ulterior, mitul meșterului Manole este rescris, renunțându-se la necesitatea sacrificiului singular, înlocuit cu o co-pătimire decantată în privirea care înțelege, participativă: “nu te las Ană/singură în zidire/privirea-mi este/nespusă citire”

Atitudinea discretă, de sfială, a oricărui început, este dublată de vehemența tonului folosit pentru exprimarea la persoana întâia plural, când ni se relatează călătoria spre „steaua nordului”, tradusă la nivel lexical prin abundența

neologismelor din câmpuri semantice ale adjectivelor abstracte: „*pragmatici*”, „*galactici*”, „*abisal*”, „*meteoric*”, „*incandescent*” (*Răsărit împreună*). Regăsim aceeași avalanșă neologică într-o repliere egocentrică spre sine pentru a-și aroga în totalitate plăsmuirea ființei iubite, într-un monolog care inventariază meticulos etapele procesului creator. Aparenta infatuare a artistului este depășită la final prin recunoașterea faptului că a-l inventa pe celălalt implică propria re-naștere: „*în podul palmei-mi sprijineam bărbia/lungi insomnii îmi răsăreau sub tâmple/crepuscular și dureros îmi răsăreau comete/ și inefabil nașterea avea să mi se-ntâmple*”. Menestrelul modern identifică uneori în privirea ființei căreia încearcă să-i dedice, modest, “un cântec”, condiția sa anacronică. Se adăpostește în spatele sintagmelor care abundă în aliterații - asigurând muzicalitatea necesară cântecului dar se distanțează, în același timp, ironic, prin zugrăvirea unui peisaj de toamnă prozaic, marcat de culoarea cenușie a spațiului urban: “*peregrinam perfide perimetre insalubre/spasmodic-mi repugna această tristă toamnă/și sprijinind pereții scrijeliti*”

în tencuieli obscure/îmi acordam lăuta să îți cânt un cântec doamnă.”

Îndemnul inițial, „privește”, este urmat la o oarecare distanță de altul, care încurajează dialogul într-un sens mai amplu, din dorința de a depăși lucrurile deja consemnate în cuvânt: *„spune tot ce nu s-a spus/ tot ce știi și ascunzi/ aerul nerespirat/ sărutul împlinit/ lumina rămasă pe buze, micul univers în care vrei /să pătrunzi”* (Spune). În momentul în care se ivește incertitudinea asupra capacității cuvântului de a reda vitalitatea trăirilor, se decide că *„partea cea mai frumoasă a vieții este cea nespusă”*, drept pentru care convorbirea plină de substanță se va reduce la o simplă discuție, axată pe banalități, pentru ca lucrurile cu adevărat importante să-și păstreze neștirbit misterul: *„Să discutăm la nesfârșit, interminabil, dar în șoaptă/ să nu trezim frumoasa poveste de dragoste/ ce toarce în mine într-o tăcere măiastră, înțeleaptă”*.

Dintr-o „poveste de toamnă” nu putea lipsi exuberanța, sub o anumită formă. O întâlnim ca exuberanță cromatică și olfactivă a lumii vegetale, în acest caz a murăturilor și condimentelor, în *„Murături de toamnă”*, un

contrapunct concret necesar. Inițiativa erotică se strecoară chiar aici, salvându-se de platitudinea universului domestic prin integrarea mișcărilor și a sugestiilor în multiplele arome. În contrast cu titlul „*Toamnă blândă*”, o altă poezie își găsește ca punct de inspirație mirosul înțepător al cepei, exploatând cu o atitudine îngăduitoare tot potențialul său contradictoriu, înnobilat în mod surprinzător: „*mâncasei ceapa cu o poftă reticentă/ aluzii vagi îți inundau privirea nudă/ arome dulci lăsați în urmă cu noblețe/ mușcând sublim din ceapa albă, crudă*”. Aceeași discrepanță provocatoare dintre titlu și conținut se constată în cazul poeziei *În încăperi sordide*: erosul experimentat la intensități dionisiace ignoră, suveran, mizeria cotidiană și subordonează totul senzațiilor gustative.

Poezia de la final se opune categoric melancoliei autumnale prin niște întrebări retorice jucăușe, într-o alambicată alternanță, cu tentă de demonstrație matematică: „*de ce-aș fi fost primul pupic/ când începutul după zero pare mic/ cum metaforic pare unul fără doi?*”

Tonurile diverse adoptate, precum și măiestria prin care acestea redau ideea care stă la baza fiecărui poem,

recomandă spre lectură cartea lui Valeriu Marius Ciungan, îmbogățind cu aspecte ludice demersul intelectual, în peisajul unei toamne „*cu suflet de copil*”.

Cluj-Napoca, 16 ianuarie 2009

Asist. drd. Iulia Bobăilă
Universitatea Babeș-Bolyai, Cluj-Napoca
Departamentul de Limbi Moderne Aplicate

Poezii

PASĂREA

privește pasărea aceea cum ne sfidează
pe noi cei pământeni, cei atât de mult păcătoși,
cu zborul ei înalt, cu aerul ei de fecioară neprihănită

privește pasărea aceea
și roaga-te ei ca lui Dumnezeu
să binecuvânteze cu aripa curată
lumina ce crește-ncet în pieptul meu

un răsărit violet, un început de lume
este secunda de dragoste în care te-am inventat.
un tărâm ireal, ca o amintire
a ceva ce nici nu a existat

privește-O în tăcere, discret, să nu o doară
secunda de dragoste ce-ți luminează chipul pentru prima oară.

RĂSĂRIT ÎMPREUNĂ

eram sublimi, dar oarecum pragmatici
mergând spre steaua nordului, adiacent,
fiorduri mari le străbăteam galactici
de mână strânși spre un destin fluent

eram sublimi în salturi colosale
și copleșiți de pasul inocent
prin sfere în rotații abisale
de mână strânși spre un destin fluent

eram sublimi pân-la perfecțiune
priveam în urmă, meteoric, indecent,
cum geometric soarele apune
și-apoi răsare-n noi incandescent!

IMACULAT

n-aş fi crezut că mă pot îndrăgosti
sublim, incert trecând prin lanul vieţii mele
cu mâinile deschise către cer
şi spice blonde împletite către stele

priveam destins cum pasărea trenează
în rotocoale lungi, toride-ncetinite,
infailibil o briză se stârni
sublim, incert prin ale mele blonde plete

covârşitor călcam pământul alb
în redevente clare, absolute,
şi-aş fi crezut că sunt chiar eu
o aripă bătând în largi volute

eram curat şi tânăr în priviri
păcatul încă nici nu se născuse
cămaşa albă-mi flutura pe trup
şi-vorbele-mi erau încă nespuse

şi-aş fi putut să cred că sunt chiar eu
băiatul blond care se-ndrăgosteşte
dar pasărea trenează-acolo sus
şi-n zborul ei imaculat ... pluteşte

în diafana adiere vag solară
zulufii blonzi îmi rătăceau prin tâmples
și-aș fi-ncercat și eu să caut zborul
și-aș fi-ncercat ca pasărea să mi-se-ntâmples.

SPUNE

spune tot ce nu s-a spus, tot ce știi și ascunzi
aerul nerespirat, sărutul neîmplinit,
lumina rămasă pe buze, micul univers în care vrei să pătrunzi

lasă-ți pleoapele încet, întâmpină apusul în hainele tăcerii,
adu-ți aminte de ziua de mâine,
de liniștea clipei ce bate în dulcele păcat al plăcerii

spune tot ce nu s-a spus, spune ... și-apoi așteaptă
cuvântul se-ntoarce în tine și te urcă: treaptă cu treaptă.

MURĂTURI DE TOAMNĂ

romantică erai trecând printre borcanele de castraveți
în rochie sumară-aroma mea de-nibahar
un val de-oțet mă amețea interminabil
privind cum treci sculptată-n chihlimbar

cu foi de dafin te-nveleam pe coapse
dulce-acrișor zâmbeai cu un ușor suspin
gustam din sfârcuri de piper pe îndelete
și gura ta-mi părea-un pahar de vin

și îngerii mici mustind de condimente
îți răsăreau pe pielea albă, devotată,
adulmecând febril pe sâni o nouă toamnă,
pesemne mai frumoasă, mai bogată

cu gestul tău firav, dar ferm
(ți se citea în ochii negri, umezi, mari)
m-ai fi oprit sau nu, nici tu nu știi,
să-ncepem și-un borcan de gogoșari.

ÎN PODUL PALMEI

în podul palmei-mi sprijineam bărbia
infatuat adulmecând orizonturi clare, largi, celeste,
crepuscular, inedit, diametral
opus te inventam în unghiuri vag inceste

în podul palmei-mi sprijineam bărbia
și căutarea-n spațiul colosal, pur teoretic
un metafizic sbor exorbitant era
în timp ce te-inventam frenetic

în podul palmei-mi sprijineam bărbia
tăcut îmi sângera ideea că exiști
fosforescent pupila erupea concentric
alambicate calcule-mi spuneau că ochii vor fi triști

în podul palmei-mi sprijineam bărbia
și-nfatuat îmi asumam creația măiastră
sophisticat pășind pe fluviul ideatic
aleatoriu îmi creșteau aripi înțelepte, de sihastru

în podul palmei-mi sprijineam bărbia
egocentrist îmi plănuiam să fiu sedus de bolți albastre
pragmatic în ecuații certe, generoase,
aș fi-ncercat să fim doar noi, doar două astre

în podul palmei-mi sprijineam bărbia
lungi insomnii-reverberau sub tâmples
crepuscular și dureros îmi răsăreau comete
și inefabil nașterea avea să mi se-ntâmples.

TOAMNĂ BLÂNDĂ

mâncasei ceapă-n dimineața-aceea
fatidic explori o lume-impersonală
pe buze-ți răsăreau solfegii
de pasiune-xuberantă, vegetală

subiectiv gustai din solzii albi de ceapă
și te lăsaî sedusă-n dimineața-aceea-istovitoare
savante exegeze-ți răsăreau pe buze
febrile-extravagante, îngăduitoare

mâncasei ceapa cu o poftă reticentă
aluzii vagi îți inundau privirea nudă
arome dulci lăsaî în urmă cu noblețe
mușcând sublim din ceapa albă, crudă

păreai o toamnă blândă, somnolentă,
șovăitor plutind pe lucii largi de apă
și pasiuni ascunse-ți încolțeau în suflet
sublim gustând din solzii albi de ceapă

mâncasei ceapă-n dimineața-aceea
frivol zâmbeai că te-am surprins în universul pueril
răstălmăceam în fraze lungi, superbe
această toamnă blândă cu suflet de copil.

PARTEA FRUMOASĂ A VIEȚII

partea frumoasă a vieții este cea nespusă
secundă de tăcere și incertitudine
risipă de nori alungindu-se pe pleoapa apusă

de aceea tot ce îți cer este să nu atingi
povestea aceasta de dragoste
să nu clipești, să nu spui ceva
e doar o lebădă ce va pluti odată
cu valul ce-ți va mângâia privirea ta

să discutăm mai bine despre micile banalități ale vieții:
despre delicioasele salate de vară ale bunicii,
despre cura de bere Golden Brau și efectele ei sentimentale
pe care le resimt și în ziua de astăzi,
despre amenzile nejustificate care se încasează în troleibuzul 41
și imensa tristețe pe care am transportat-o în trenul de întoarcere
despre aerul desuet al lentilelor rotunde
și despre atâtea și atâtea încă

să discutăm la nesfârșit, interminabil, dar în șoaptă
să nu trezim frumoasa poveste de dragoste
ce toarce în mine într-o tăcere măiastră, înțeleaptă.

ÎNCEPUT TRIST

aveai privirea aia tristă
și oarecum mirată că ești tu
refrene triste-ți înveleau privirea
în timp ce dragostea vag începu

o tristă zi se concepea în stele
și niciodata-ar fi fost aproape nu
prudent îți asumai o nouă astră
în timp ce dragostea vag începu

și cu migală-ți depănai mirarea
că sunt alături, că ești tu
în triste dimineți de toamnă
eram, în timp ce dragostea vag începu

naivă îți plecai privirea
descopereai un univers în care tu
erai o dimineață tristă
în timp ce dragostea vag începu

o tristă zi eram în trista zi de toamnă
negai orice și da-ul îl rosteai ca nu
o mică stea se prelingea prin gene
în timp ce dragostea vag începu.

URSITA

de unde-ai apărut tu
firavă căprioară?
în lumea mea de piatră
colosală

de ce calci tu suav
pe materie?
când sunt îngerii peste tot
puzderie

de ce nu ai ales tu
izvorul curat, râul,
în loc să-ți faci rană adâncă
frâul

acolo sus sunt măguri înverzite
interzise pentru căprioare
pentru copitele lor
domnișoare

acolo sus sunt cerbi înalți
și maiestuoși
care beau apă din izvoare curate
pe care și tu, căprioară, ai vrea să le miroși

acolo sunt ne-împerecheații cerbi
înalți, maiestuoși, superbi

adulmecând pericole latente
te-ndrești spre mǎgura-nverzită
spre lumea mea de piatră, colosală,
cǎprioara mea
ursită!

ÎNGER, ÎNGERELUL MEU

erai un înger alb, încântător,
pluteam și eu în lumea ta albastră
în falduri albe mă pierdeam căutând un înger
corespunzător cu starea mea de înger pur, sihastră

erai un înger și-mi era de-ajuns
că existai în spații largi, virtuale,
sihaștrii fluturi albi ar fi-ncercat și ei
un zbor de încercare-n înălțimi florale

strângeam de mână-un înger care mă strângea
de mână-ntr-un destin dramatic, interzis,
păream superiori pășind spre-o altă lume
în care numai noi părea c-aveam ceva de zis

iubeam nespus un chip frumos de înger
și-i mângâiam cu grijă aripa curată
și aș fi vrut să nu se mai desprindă
din mâna mea spre cerul alb, nu, niciodată !

l-aș fi ținut mai strâns la pieptul meu
să-i ocrotesc fragila lui splendoare
dar înger, îngerelul meu
deschide aripi mici și zborul lui mă doare

acuma că-mi întind palma către cer
privesc la zborul lui înalt, șovăitor, spre soare,
un înger mic trimis pesemne de îngeru-n urcare
se culcușește-n sufletul meu alb
dar vai, nu, nu mai este el,
nu este îngeru-n urcare
nu, nu e îngeru-n urcare!

MENESTRELUL

treceai pe lângă mine inocent
sfidând aluzia-mea subsidiară
o ploaie rece-ți miruia alura
înaltă, tristă, solitară

cu ochii negri-întredeschiși, letargici,
pășeai lung-sinuos, acvatic,
în toamna rece, subterană,
esteți ai suburbiei rățăceau semantic

voi menestrelu gri, periferici,
înfașurați în redingote putrezi, solidare,
lăsați să treacă-ușor prin a voastră recuzită
ideea subversivă c-ar putea să plouă și cu soare

la focuri mici ițite-n bitumul abandonat
se adunau și îngeri uzi, de rangul doi, la rampă
în timp ce tu treceai pe lângă mine inocent,
în zbateri prăfuite fluturi se lipeau de lampă

peregrinam perfide perimetre insalubre
spasmodic-mi repugna această tristă toamnă
și sprijinind pereții scrijeliiți în tencuieli obscure
îmi acordam lăuta să îți cânt un cântec doamnă!

și sprijinind pereții scrijeliiți în tencuieli obscure
îmi acordam lăuta să îți cânt un cântec doamnă!

DOUĂ PIETRE

crede-mă de-acum
sunt cu tine
sunt piatra
sunt pietrele din râul
ce curge prin tine

sunt cu tine
Ană
cu merindea ta
diafană

nu te las Ană
singură în zidire
privirea-mi este
nespusă citire

zeii buni
sunt cu noi
piatră?
nu mai vor oare
carne crudă
pentru vatră?

zeii răi
vor sânge
dar piatra uscată
nu plânge, vai,
nu plânge

zeii s-au săturat
de pietre
așezate peste pietre
cu răbdare.
oseminte din istorii
în mișcare.

suntem alături
două pietre-adăugate
pe trupul Anei
ce tocmai apăruse
în cetate!

falnică zidire
nespusă piatră
și citire!

ÎN ÎNCĂPERI SORDIDE

aveam o altă viziune despre ciorbă
când diadema-ți de mărar se revărsa ușor în blide
diluviul de nuanțe cald-iridacee
îmi copleșea privirea-n încăperi sordide

dihonii suple inserate-n ipsosul mizer
le-am fi zărit ca flori de conopidă alb-candide
îmbrățișați perpetuu-n crize dionisiace
sublimii prizonieri ai încăperilor sordide

repudiam frunza de pătrunjel cu falsă detașare
în globuri de cristal presimțeam destine insipide
țineam în mâini-un univers complice, orgiastic, colosal,
și-o lingură de lemn roteam introvertit în vasele sordide

cuviincios ne închinam în aburi mistici, ipohondri,
intram cu imprudență-n eparhii tactil-toride
gustam egal, puțin câte puțin din fiecare
dintre noi, întinși pe pături gri în încăperile sordide.

ALB DUREROS

ai apărut pentru o secundă
în straie de seară, cumplit de albe

oasele albe, prelungi
suav îți însoțeau mersul
cămașa de in cădea
odată cu seara
pe trupul străveziu

încremenit priveam
această anatomie dureroasă!

ÎN CRÂȘMA RECE

- pentru frățiori-

eram în crâșma rece, solidari,
gravuri închise-ar fi prins puțină viață
o ceață mistică parcă îți plutea
pe blânda cataractă ca o ceață

naivi credeam în zei sublimi de seară
pe scăunele joase ne rosteam discursul
lambriuri reci ne țineau de cald la spate
și la plecare nu-nțelegeam lumina: e răsăritul sau apusul?

bătrâni hilari cu șepci boțite
își demonstau eșecul în fraze lungi, persuasive,
noi deduceam că demult iubirea
ar fi atins și ea de-acum bătrâne oase, costelive

mici îngerei, crepusculari, albi, de votcă
zburau din gură împreună cu cuvântul
și ne hlizeam ironici la vecini de masă
cum încercau căzând să-și ia avântul

întârziam cu voi în fumul ieftin, mediocru,
pluteau idei, sclipeau, și-aș fi-ncercat puțin să vând
din suflet, pe-un bănuț de-aramă-n crâșma galben-ocru
doar să mai stau cu voi încă un rând!

TREI PUPICI

de ce-aș fi fost primul pupic?
când începutul după zero pare mic

cum metaforic unul este fără doi?
când unul lângă altul suntem amândoi

al treilea după doi de-aș fi
tot cifra doi conjugă verbul a iubi

gramatical vorbind am o problemă
sunt cifra doi, sunt verb, sau teoremă?

Agenteile Immobiliare Helios

Agentiile Imobiliare Felios

Editura Bioflux și publicațiile care apar în cadrul ei
(inclusiv prezenta) sunt recunoscute de către
Consiliul Național al Cercetării Științifice
din Învățământul Superior
<http://www.cncsis.ro/>

